

Nº 111. ANY VIII.
Barcelona, 1 de novembre del 1952.

treball

Portantveu del C.C. del Partit Socialista Unificat de Catalunya;

COMENTARIS

PER JOAN COMORERA, SECRETARI GENERAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

El XIXè. Congrés del Partit Comunista soviètic;

En la primera desena d'octubre proppassat va desenvolupar-se a Moscou l'acte més transcendental de la postguerra: el XIXè. Congrés del Partit Comunista de la Unió de Republics Socialistes Soviètiques. El Congrés discuti i va aprovar els informes del Comitè Central, el segon pla quinquennal postbèl·lic i els nous Estatuts del Partit. El Congrés ha estat l'exaltació i la prova de la força immensa del Partit i de la Unió Soviètica dirigits pel company Stalin, va palesar l'absoluta imbecilitat de les campanyes històriques i rocambolesques contra la Pàtria Socialista.

Dos camps, dos mons, dues civilitzacions s'enfronten: el camp de la pau i el de la guerra, el non antiimperialista i l'imperialista, la civilització socialista i la capitalista. La guerra entre ells no és, però, inevitable, car existeix la possibilitat d'una coexistència pacífica i per què ha canviat a fons la correlació de forces després de la segona guerra mundial.

La segona guerra mundial anorrea els grups imperialistes nazi, feixista i militarista d'Alemanya, Itàlia i Japo, gairebé arruina els grups imperialistes d'Anglaterra i França, enriqueix i enforteix enormement el grup imperialista ianqui. La segona guerra mundial consolida la Unió Soviètica, allibera de les urpes imperialistes Polònia, Rumania, Hongria, Txecoslovàquia, Bulgària, Albània, Alemanya oriental i Xina. Entorn de la Unió Soviètica i amb ella, s'ha creat un bloc invencible de 800 milions d'éssers humans que construeixen la nova civilització en un territori unit de 34 milions de quilòmetres quadrats. El balanç de la segona guerra mundial ha estat, doncs, catastròfic per al non capitalista.

El non capitalista supervivent de la segona guerra mundial està ple de contradiccions, d'antagonismes insolubles, en inguarible descomposició. Els imperialistes ianquis aixequen la bandera dels imperialistes hitlerians. Aspiren a la dominació mundial, com Hitler, i no defugen cap acció, per innoble, per inhumana que sigui, com Hitler: les bombes atòmiques d'Horschina i Nagassaki, les bombes napalm que han destroçat les ciutats coreanes del Sud i del Nord, la guerra bacteriològica contra el poble xinès, en són la prova. Essent, però, l'imperialisme mundial homogeni una impossibilitat històrica, els imperialistes ianquis redonen vida vida a tots els elements antagonics, creen les condicions de la pròpia liquidació.

El non socialista, reforçat en proporcions gegantines per la segona guerra mundial, és homogeni per naturalesa. Ul'interior de cada país i entre les nacions components han estat li-

quidades l'exploració de l'home per l'home, l'avassallament dels pobles febles per un Estat fort, la llibertat dels homes i la igualtat de les nacions, la democràcia i la independència i sobirania nacionals, principis que la burgesia, com diu Stalin, "ha llançat per la borda", vivifiquen les noves democràcies, avantguarda de la humanitat avançada i progressiva. Entre les noves democràcies no existeixen ni poden existir antagonismes, perquè derogada la llei del profit burgès que esclavitzava els homes i llença uns pobles contra els altres pobles, és llei comuna la igualtat i la fraternitat i perquè la classe obrera, columna vertebral de la nació i dirigent de l'Estat nacional, és ella mateixa homogènia;

Les perspectives en el món capitalista són de catàstrofes econòmiques i de guerra. Cap dels països capitalistes podrà defugir llur destí. En un món empetitit els diversos grups imperialistes s'han de lliurar a les mateixes lluites tradicionals per la conquesta dels mercats i nous repartiments de terres i zones d'influència, com si la terra els pertanyés encara totalment. Els monopolistes yanquis estan en violenta lluita contra les restes dels imperis angles i francès. Els dol.lars yanquis alimenten les caixes de certs grups "nacionalistes" d'Àfrica del Nord i del Mitjà i del proper Orient i les campanyes contra França i Anglaterra. Els imperialistes yanquis es posen careta "anticolonialista", per bé que ningú no ignora llur objectiu: substituir a francesos i anglesos en l'exploració dels pobles africans i àrabs. Els imperialistes yanquis ressusciten els grups monopolistes d'Àlemanya occidental i del Japó sense tenir de moment la concurrència en el mercat internacional, car és amb dol.lars substancialment que operen els nous competidors. Les cartes alemanya i japonesa són jugades contra França i Anglaterra: són cartes de coerció i xantaig. Desorganitzar la vida econòmica de França i d'Anglaterra, convertir en crònica la manca de dol.lars, provocar la crisi permanent per la pèrdua de mercats exteriors, per la defensa militar de les colònies, per la càrrega del rearmament, per la perllongació del servei militar, per la ruptura de relacions comercials amb la Unió Soviètica i les democràcies populars, per la degradació constant del nivell de vida, per les audàcies i provocacions dels moviments neo-feixistes, per la divisió nacional inevitable quan amb slogans anticonunistes es vol foragitar la classe obrera de la nació: vet-aci els objectius reals i actuals dels imperialistes yanquis. L'acció ofensiva dels monopolistes yanquis ataca principalment França, més afeblida que Anglaterra, i refan con ella la clàssica manobra hitleriana: anarquitzar o anihilar la democràcia francesa, desplegant de tres poderosos exèrcits en les tres fronteres del Rin, els Alps i els Pirineus: exèrcit neonazi alemany, exèrcit neo-feixista italià, exèrcit franquista. Car els imperialistes yanquis suposen que els grups imperialistes angles i francès se'ls rendiran sense condicions, espavordits per les dificultats naturals i les provocacions, per la cridoria i competència deslleial dels únics veritables actuals aliats d'Estats Units: Àlemanya occidental i Japó. Obliden, però, els monopolistes yanquis, exactament com Hitler, la força increïble i patriota de França, d'Anglaterra i, també, d'Àlemanya, Japó i Espanya. Aquesta força és tan evident i dinàmica, la capacitat

de reaccio en defensa de la democràcia, de la independència i sobirania nacionals és tant sensible i viva que els governs angles i francès no son ja lliures de llurs nóviments, han de fer marxa endarrera i endurir-se davant les grolleres i vexatòries imposicions dels proconsuls del dol.lar. I es pot ben preveure que en dia gens llunyà l'objectiu central dels pobles angles, francès, alemany i japonès sera el d'alliberar-se, com diu Stalin, "del jou americà". Els filo-feixistes ianquis semblen els canins de gèrmens de guerra... entre capitalistes!

Les perspectives en el non socialista son d'una estabilitat politica i de progrés economic accelerat i indefinit, sense possibilitat de crisi ni de guerra. La Unio Soviètica i les democràcies populars estan en plena execucio de llurs plans quinquennals. Xina començarà l'execucio del primer pla quinquennal el 1er. de gener proper. El pla quinquennal aprovat pel XIXè. Congrés triplica la produccio del 1940. Això és assolible, perquè la Unio Soviètica produirà el 1955, com mínim, 35 milions de tones de ferro colat, 45 milions de tones d'acer, 380 milions de tones de carbo, 70 milions de tones de petroli, 162 milions de quillowats-hora. Entre les democràcies populars, Polonia produirà 100 milions de tones de carbo, el quart de la produccio nordamericana, 20 milions més que França. La força de recuperacio i de treball creador de la Unio Soviètica és inconmensurable. Vegem l'exemple, entre mil, dels ferrocarrils: (1) 317 diposits de locomotrius, 15,800 locomotrius, 128,000 vagons i 65,000 quilonetres de vies fèrries. En el curs del primer pla quinquennal postbèl.lic els treballadors soviètics reconstruiran totalment la xarxa enhiçada. Adenés, electrificaren 7,000 quilonetres i 20,000 quilonetres de vies noves i dobles. En el segon pla quinquennal postbèl.lic s'estableix que del 1951 a 1955 es construiran dues vegades i mitja més de vies noves i dobles. Val a dir, 50,000 quilonetres. El progrés de les democràcies europees i de Xina sera moltíssim més accelerat que el de la Unio Soviètica en els dos primers decennis, precisament per què compten amb l'experiència, l'ajut fraternal i la defensa contra tot atac imperialista de la Pàtria Socialista. Com és possible que un non capitalista caduc, podrit de contradiccions, enfollit per la crisi inevitable pugui enfrontar-se amb la vitalitat creadora del non socialista?

S'enfrontarà desferment la guerra contra la Unio Soviètica i les democràcies populars, la "cruzada anticonunista" com diuen els franquistes i els machertistes, els neo-nazis i els neo-feixistes, tota la purria supervivent de la segona guerra mundial? No és impossible, naturalment. La cosa, però, és fàcil de dir que de fer. Els capitalistes preferixen fer-se la guerra entre ells, per ésser menys perillosa. Car la guerra entre capitalistes, diu Stalin, "posa unicament la qüestio del predomini de tals països capitalistes sobre tals altres països capitalistes". Mentre que la guerra contra la Unio Soviètica, afageix Stalin, "ha de posar obligatorianent la qüestio de l'existència netaixa del capitalisme". Els capitalistes ho saben i no és fàcil que oblidin ni subestimin l'experiència hitleriana, l'experiència de la segona guerra mundial.

El socialisme és la pau. El socialisme no necessita la guerra per a realitzar-se i passar a l'era comunista en els països on la classe obrera ha triomfat, ni tanpoc per a imposar-se en els països encara capitalistes. Les repressioes que

amb més o menys intensitat es van produint en els països capitalistes podran retardar però no impedir la solució final. La roda de la història no torna endarrera i en la nostra època, com ha dit Molotov, "tots els camins menen al comunisme". Fins els camins de la repressió capitalista.

Els catalans en som testimonis, car hem sofert i sofrim encara la tràgica experiència de la "creuada anticomunista". Sabem que l'anticomunisme mena directament al feixisme i a la guerra. És lògic, doncs, i necessari, que els catalans estimem fraternalment a la Unió Soviètica, Pàtria del Socialisme triomfant i baluard de la pau, i al company Stalin nostre i guia dels pobles soviètics i de tota la humanitat avançada i progressiva.

Per "acabar amb la inevitabilitat de les guerres, ha dit Stalin, hem d'anihilar l'imperialisme". A Catalunya, a Espanya, imperialisme vol dir franquisme!

(1) En l'original apareix una línia il·legible.

DESperta, CATALUNYA!

9 - 1952.

El cosmopolitisme és una condició burgesa. La classe obrera no ha d'ésser, doncs, cosmopolita.

Malgrat que l'imperialisme mundial homogèni és una impossibilitat històrica, sempre el grup imperialista més fort lluita per la dominació mundial. Està en la naturalesa del capital monopolista la voluntat de domini, de sotmetre rivals i competidors. D'ací que la guerra sigui una política constant i inevitable dels imperialistes. I és sempre pels camins de la guerra que el grup imperialista més fort pretén realitzar la seva ambició. Així es va comportar ahir el capital monopolista hitleria. Així es comporta avui el monopolisme yanqui.

L'amor a la pàtria, el patriotisme viu i dinàmic, és l'obstacle major que s'oposa a les cobejances imperialistes. Aquest obstacle és invencible quan la classe obrera enarbora la bandera nacional en defensa de la Pàtria amenaçada, agredida o envaïda.

La classe obrera, però, quan no ha assimilat suficientment els principis del marxisme-leninisme, quan els nuclis dirigents són renegats del marxisme o líders de l'economisme sindicalista, és sensible a la frasseologia llançant, a les prediques que anaguen amb paraules boniques propòsits reaccionaris. D'ací que el cosmopolitisme sigui l'instrument principal que els imperialistes i els seus agents manejen per a desorientar, afeblir, dividir i junyir una classe obrera nacional en un determinat moment històric.

Afeblir el sentiment nacional per a millor dominar la nació i amb ella els nacionals. Heus ací l'objectiu del cosmopolitisme, arma "ideològica" dels monopolistes. "Val més viure hitleria que morir francès", deien els agents de Hitler a França. "Fora fronteres!", criden avui als europeus occidentals els instruments conscients o inconscients dels imperialistes yanquis. Car, évidentment, una massa europea desnacionalitzada comandada per "americans 100 %" seria un mercat d'esclaus a nobilitzar en la guerra contra la Unió Soviètica i les de-

nocràcies populars. El cosmopolitisme és avui un article d'exportació ianqui, un article de consum interior prohibit a Nord-amèrica. Els imperialistes de torn prodiquen el cosmopolitisme als altres i el més fanàtic nacionalisme als del propi país. Hitler exaltà històricament el nacionalisme alemany i amb gauditeus, S=S= i forns crenatoris també "unia Europa". Els imperialistes ianquis exalten el nacionalisme 100 % nordamericà i ennegatzenen bombes atòmiques i bacteriològiques. Doncs, aquest és el doble joc imperialista: cosmopolitisme a l'exterior, nacionalisme a l'interior.

Nosaltres, catalans, concixem per experiència les malvestats del cosmopolitisme. La classe obrera catalana ha estat molts anys cosmopolita, sensible a les prèdiques i pràctiques cosmopolites: ciutadania mundial, idioma universal, indiferència nacional, nenyspreu del propi idioma, etc. No s'adonava que els predicadors cosmopolites qualificaven despectivament de "diàlecte" l'idioma català, de reaccionari tot intent d'oposició a l'hegemonia castellana, eren subjectes que imposaren l'ús del castellà en la premsa, en el llibre i en les assemblees sindicals. El cosmopolitisme importat per vulgars agents de l'assimilisme castellà i daurat pel fals doctrinarisme dels socialistes madrilenys, ens ha fet un dany innens: ha perllongat el domini burgès de la vida nacional, ha determinat la pervivència absurda de l'anacronic anarquisme, ha infantat el galinatic filosòfic-metafísic-sentimental del faisme, ha retardat la formació del Partit polític de la classe obrera: el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Al cosmopolitisme dels imperialistes, la classe obrera catalana ha d'oposar la pràctica conseqüent de l'internacionalisme proletari !

AJUT A TREBALL.

Heu rebut les següents quantitats: G. Josep Miret, 3,140 pessetes; G. Miquel Valdés, 1600; G. Numen Mestres, 800; Manel 50; Mercè, 30; Sirius, 25; Guinerà, 25.

Obrers, patriotes, ajudeu-nos ! Aquesta modesta fulla és el símbol de la premsa catalana proscripta i, malauradament, és també la única que d'una manera periòdica i regular que trenca el silenci en aquest continent que és Catalunya en l'Espanya de Franco !

Ningu no ens pot discutir el dret a defensar i a mantenir el P.S.U. de C., car només al Partit, reunit en Congrés sobirà, correspon de decidir de la seva pròpia vida actual i del seu propi esdevenidor. Al Partit reunit en Congrés a Catalunya és al que correspon estudiar, discutir i decidir sobiranament, sobre cada suggestió o consell que provindrà d'un altre Partit gernà, el Partit Comunista d'Espanya comprès, en relació a conveniències o necessitats que ens podran ésser comunes.

I en aquesta actitud estem i ens hi mantindrem de manera intransigent, perquè aquest és el nostre dret i el nostre deure de militants del Partit Socialista Unificat de Catalunya.